

Sygn. akt V.2 Ka 152/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SO Olga Nocoń

SR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Agnieszka Szafoni

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2015 r.

sprawy: *P. S. (1) /S./*

syna J. i B.

ur. (...) w M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158§1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 18 grudnia 2014r. sygn. akt IX K 577/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze

obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 152/15

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia P. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 8 sierpnia 2010r. w R. działając publicznie, z oczywiste błahego powodu i wykazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego, wspólnie i w porozumieniu, w tym z innymi osobami, brał udział w pobiciu A. S. (1), T. S. (1), A. T., D. S. w ten sposób, że wielokrotnie uderzali pięściami i kopali pokrzywdzonych po głowie i całym ciele, narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k. lub w art. 157§1 k.k. powodując u A. S. (1) obrażenia w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia klatki piersiowej, krwiaka lewej

małżowiny usznej, potłuczenia ogólnego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, u T. S. (1) obrażenia w postaci stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia łokcia lewego, rany tłuczonej nasady nosa, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, u A. T. obrażenia w postaci złamania zatoki szczękowej po stronie lewej, obrażeń ogólnych ciała, w tym klatki piersiowej, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres przekraczający 7 dni, wynosząc do 3 miesięcy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 lutego 2008r., sygn. II K 442/07, za przestępstwa z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. oraz za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 158§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.11.2006r. do 11.12.2007r. oraz do 31.01.2009r. do 13.11.2009r., tj. o czyn z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 64§1k.k.

II. w dniu 8 sierpnia 2010r. w R. działając publicznie, z oczywście błahego powodu i wykazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego umyślnie uszkodził samochód marki A. (...) o nr rej. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w ten sposób, że kopiąc w niego nogami i uderzając twardym przedmiotem, spowodowali stłuczenie siedmiu szyb, wgniecenie karoserii o średnicy 0,5 cm z odpryskiem lakieru, pęknięcie w górnej części tylnego lewego reflektora oraz otarcie lakieru na długości 15 cm z lewej strony tylnego zderzaka wyrządzając szkodę w mieniu T. S. (1) o łącznej wartości 4688,37 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 lutego 2008r., sygn. II K 442/07, za przestępstwa z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., art. 13 §2 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 158§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.11.2006r. do 11.12.2007r. oraz od 30.01.2009r. do 13.11.2009r., tj. o czyn z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w R. uznał oskarżonego P. S. (1) (S.) za winnego tego, że w dniu 8 sierpnia 2010r. w R. działając publicznie i z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego oraz wspólnie i w porozumieniu z K. R., M. S. (2), T. S. (2), T. S. (3) i inną osobą, brał udział w pobiciu A. S. (1), T. S. (1) i A. T. poprzez kopanie i uderzanie pokrzywdzonych po ciele, narażając ich tym na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 k.k. lub art. 157§1 k.k. powodując w A. S. (1) obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia klatki piersiowej, krwiaka lewej małżowiny usznej, potłuczenia ogólnego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, u T. S. (1) obrażenia w postaci stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia łokcia lewego, rany tłuczonej nasady nosa, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, u A. T. obrażenia w postaci złamania zatoki szczękowej po stronie lewej, stłuczenia głowy, obrażeń ogólnych ciała, w tym klatki piersiowej, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres przekraczający 7 dni, wynosząc do 3 miesięcy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w M. z dnia 19 lutego 2008r., sygn. II K 442/07, za umyślne przestępstwa podobne z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. oraz za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 158§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. na łączną karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 24.11.2006r. do 11.12.2007r. oraz od 30.01.2009r. do 13.11.2009r. czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 158§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd uznał oskarżonego P. S. (1) (S.) za winnego tego, że w dniu 8 sierpnia 2010r. w R. działając publicznie, z oczywście błahego powodu i wykazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego umyślnie uszkodził samochód marki A. (...) o nr rej. (...) wspólnie i w porozumieniu z K. R., M. S. (2), T. S., T. S. (3) i inną osobą, w ten sposób, że kopiąc w niego nogami i uderzając twardym przedmiotem, spowodowali stłuczenie siedmiu szyb, wgniecenie karoserii o średnicy 0,5 cm z odpryskiem lakieru, pęknięcie w górnej części tylnego lewego reflektora oraz otarcie lakieru na długości 15 cm z lewej strony tylnego zderzaka, wyrządzając szkodę w mieniu T. S. (1) o łącznej wartości 4688,37 złotych przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio

skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 lutego 2008r. sygn. II K 442/07, za umyślne przestępstwa podobne z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., art. 13§2 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. oraz za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 158§1 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. na łączną karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24.11.2006r. do 11.12.2007r. oraz od 30.01.2009r. do 13.11.2009r. czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 288§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. połączył oskarżonemu wyżej orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. S. (1) kwoty 4688,37 złotych solidarnie z K. R., M. S. (2), T. S. (2), T. S. (3).

Na mocy art. 57a§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci nawiązek na rzecz pokrzywdzonych:

- A. S. (1) w kwocie 400 złotych,
- T. S. (1) w kwocie 400 złotych,
- A. T. w kwocie 600 złotych.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego P. S. (1) od zapłaty kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego i na podstawie art. 425§2 i 3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając mu:

Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, a polegające na:

- przyjęciu, że P. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, zainicjował zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci konsekwentnych wyjaśnień wszystkich współoskarżonych (obecnie świadków), zeznań części świadków, zapisu monitoringu i sporządzonego na jego podstawie protokołu odtworzenia nagrania z monitoringu wskazują, iż przedmiotowe zdarzenie zainicjowane zostało wskutek uderzenia R. S. w rękę przez jednego z pokrzywdzonych;
- przyjęciu, że oskarżony dopuścił się występku pobicia podczas, gdy kompletny, jednakże nie wprowadzony w znacznej części do podstawy wyroku, materiał dowodowy dotyczący okoliczności zdarzenia, nie daje podstaw przypisania oskarżonemu zarzuconego mu czynu.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 391§1 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 442§3 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez niewypełnienie wskazań Sądu Odwoławczego w zakresie wprowadzenia do materiału dowodowego sprawy zeznań A. S. (1) złożonych do protokołu okazania wizerunku z dnia 1 października 2010r. (k.58), błędne zaniechanie odczytania zeznań w/w świadka złożonych do tegoż protokołu i poczynienie ustaleń sprawie na podstawie niekompletnego materiału dowodowego;
- art. 393§1 k.p.k. w zw. z art. 394§2 k.p.k. polegającą na uznaniu za ujawnioną bez odczytywania notatki urzędowej (k.7) i poczynieniu na podstawie tej notatki ustaleń w sprawie podczas, gdy notatka służbowa nie może stanowić dowodu;
- art. 424§1 k.p.k. w zw. z art. 8§1 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na przepisaniu znacznych fragmentów uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 5 lutego 2013 roku, sygn. akt IX K 814/12, a

to z kolei uzasadnienie przepisane zostało z uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 17 października 2012 roku, sygn. akt IX K 126/11.

Wskazując na powyższe podstawy, na zasadzie art. 437§1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta bowiem w zakresie w jakim kwestionuje ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona jest słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a także zeznaniom świadków (R. S., T. S. (2), T. S. (3), M. S. (2) i K. R.) z toku postępowania jurysdykcyjnego zaprzeczających, aby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów i ustalenia oparł na ich wcześniejszych (złożonych w toku postępowania przygotowawczego) wyjaśnieniach w charakterze współpodejrzanych oraz na zeznaniach pokrzywdzonych, które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd Orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem sąd ten wskazał dowody, na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące przebiegu zdarzenia – poczynił ustalenia faktyczne opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (w tym wyjaśnień współpodejrzanych złożonych w toku postępowania przygotowawczego) uznając je za wiarygodne, zaś zeznaniom tych świadków złożonym w toku postępowania jurysdykcyjnego i wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne. Jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy zakreślone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnośnie wyjaśnień współoskarżonych R. S., T. S. (2), T. S. (3), M. S. (2) i K. R. to za nieprawdziwą uznać należy tezę apelacji, iż osoby te w czasie całego postępowania składały konsekwentne zeznania. Należy zwrócić uwagę, iż w toku postępowania przygotowawczego składając wyjaśnienia odnośnie przebiegu zajścia osoby te jednoznacznie wskazywały na udział oskarżonego tak w pobiciu pokrzywdzonych jak i uszkodzeniu samochodu. Na tym etapie postępowania wyjaśnienia te tworzyły kompletną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. W tym zakresie wyjaśnienia te korespondowały nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonych, ale również całkowicie bezstronnych świadków jak: K. S., A. D. i P. S. (2). Słusznie zatem Sąd meriti czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na tym kompletnym i jednorodnym w swej wymowie materiale dowodowym. Zeznając w charakterze świadków w toku rozprawy osoby te usiłowały w sposób alogiczny i całkowicie nieprzekonywujący zmienić treść swoich dotychczasowych wyjaśnień odnośnie udziału w zdarzeniu oskarżonego. Tłumaczenie zmiany swoich dotychczasowych zeznań chęcią, aby odpowiedzialność karną poniosły także inne osoby nie biorące tak jak oskarżony udziału w zdarzeniu, uznać należy za wyjątkowo naiwne. Nie sposób nawet wyobrazić sobie, aby kilka osób wpadło na tak nonsensowny pomysł by złośliwie obciążyć swoimi wyjaśnieniami oskarżonego P. S. (1). W tym zakresie Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy jako popartą regułami logiki i doświadczenia życiowego. Należy zwrócić uwagę, iż zdarzenie przebiegało w sposób dynamiczny co znalazło swój wyraz zwłaszcza w zeznaniach

pokrzywdzonych. Osoby te szarpane i bite miały epizodyczną możliwość dokonywania spostrzeżeń co do chronologii zdarzenia i udziału w zajściu poszczególnych osób. Tak więc różnice dotyczące poszczególnych sekwencji zdarzenia zawarte w ich zeznaniach są wynikiem właśnie tych czynników, a nie intencjonalnego działania. Apelujący dostrzegając te różnice w zeznaniach świadków wyciągnął wnioski i stawiał tezy daleko wykraczające poza materię sprawy. Tymczasem wskazać należy, że właśnie z uwagi na ową dynamikę zdarzenia nie można precyzyjnie odtworzyć przebiegu zdarzenia, powiązać działań poszczególnych uczestników zdarzenia (w tym oskarżonego) z określonymi skutkami. W takiej sytuacji już sam aktywny udział w zdarzeniu rodzi odpowiedzialność karną z art. 158§1 kk. Apelujący nawet nie usiłował wykazywać, że oskarżony wobec zajścia przyjmował postawę braku akceptacji czy też nawet obojętności. W tej sytuacji problemy z rozpoznaniem oskarżonego na zdjęciu przez jednego z pokrzywdzonych czy też kwestia, którym samochodem na miejsce zdarzenia przyjechał świadek K. R. (zwłaszcza w kontekście jego wyjaśnień) nabierają z goła marginalnego znaczenia nie mogącego rzutować na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie.

Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Przechodząc do kolejnych zarzutów, a to obrazy przepisów postępowania to przyznać należy rację skarżącemu, iż Sąd meriti dopuścił się naruszenia art. 391§1 kpk poprzez zaniechanie odczytania złożonych do protokołu okazania A. S. (2) wizerunku zeznań oraz dopuszczenia dowodu z notatki urzędowej. Rzecz jednak w tym, iż zarzuty te mogą być skuteczne jedynie wówczas, gdy mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem szczegółowa analiza obu tych uchybień pozwala na przyjęcie, iż nie miały one i nie mogły mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Odnosząc się do braku odczytania zeznań świadka A. S. (2) w toku okazania to godzi się jedynie wskazać, iż świadek ten na temat tej czynności oraz jej przebiegu zeznawał w kolejnych swoich zeznaniach vide k. 121, 565 i w ten sposób treść zawarta w protokole okazania została przeniesiona w materiał dowodowy sprawy. Nie było zatem w istocie rzeczy potrzeby, aby poprzez odczytanie tego protokołu przenieść jej treść do sfery dowodowej będącej podstawą rozstrzygnięcia. Również drugie naruszenie prawa procesowego polegające na odczytywaniu notatki urzędowej nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia. Jest oczywistym, iż notatka urzędowa nie jest dowodem i jako taka jej treść może być wprowadzona do materiału dowodowego jedynie pośrednio przy pomocy innych środków dowodowych. Należy zwrócić uwagę, iż w istocie w przedmiotowej sprawie notatka urzędowa stanowiła wyłącznie udokumentowanie źródeł pierwszych informacji o przestępstwie. Nie stanowiły one zatem treści, które w sposób samoistny mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Taka bowiem sytuacja dyskwalifikowała by rozstrzygnięcie. W istocie treść notatki urzędowej znalazła się w zgromadzonym materiale dowodowym za pośrednictwem zeznań osób biorących udział w zajściu, gdyż sama w sobie nie zawierała odmiennych treści wymagających czy to weryfikowania czy też wprost stanowiących bazę dla ustaleń faktycznych. Odnosnie trzeciego z zarzutów, a to przepisania znacznych fragmentów uzasadnienia poprzedniego rozstrzygnięcia to stwierdzić należy, iż również w tym przypadku nie miało ono wpływu na treść rozstrzygnięcia, już chociażby z tej przyczyny, że uzasadnienie jest czynnością następczą po wydaniu orzeczenia, nie może zatem mieć ono na niego wpływu. Zbieżność i podobieństwo obu tych uzasadnień może wynikać po prostu z tożsamości materii będącej przedmiotem oceny co jednak nie dyskwalifikuje tego uzasadnienia. Pisemne motywy Sądu merytorycznego zawierają wszelkie niezbędne elementy pozwalające poddać rozstrzygnięcie kontroli instancyjnej - ocenić logikę wyводу Sądu. To właśnie te kryteria, a nie kryteria „literackie” decydują o spełnieniu przez uzasadnienie wymogów określonych art. 424 kpk. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności tak jednostkowych jak i łącznej nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowych. Oskarżony był już uprzednio karany, zaś samo zajście cechowało się brutalnością i znacznym natężeniem złej woli. W tej sytuacji brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku również w tym aspekcie. Z tych też powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.